

vltsning, som de her have modtaget, er bleven til en Tro for dem. Naar man ikke kan eftervise den specielle religiøse Underviisning, som man vil have, paa en Maade, som ikke kommer i Strid med Grundloven, saa seer jeg ikke, hvorledes man vil undgaae at lade sig nøie med de Bestemmelser, som her ere antydede. Formen kan maaskee blive en anden, men i Hovedsagen seer jeg ikke, at man kan komme til noget andet Resultat.

Ordføreren: Jeg kan umuligt forstaae, at den Bestemmelse, Grundloven indeholder om, at Alle uden Hensyn til det Religionsfamsfund, hvortil de høre, skulle nyde alle politiske og borgerlige Rettigheder, skulde lade sig forklare saaledes, at Menneffer uden Religion skulde have Afgang til at udføre saadanne Handlinger, som netop foretages i Religionens Navn, at man altsaa ikke behøver Religion for at aflægge Ed, eller at det var nok, at Vedkommende erklærede, at de havde Religion, uden at der var nogen Prøvelse, eller at denne Prøvelse var saa lidet bindende, som den, der er anordnet i § 11. Jeg troer, at der vil komme den allerførste Ustikkerhed i det borgerlige Selskab, ligesom ogsaa hele den moralske Orden vilde lide i høj Grad derved. Det kan jo have sine store Vanskeligheder at gennemføre Grundlovens Bestemmelser, men derfor skal det ogsaa ske ved Lov, der gives efter at man har overveiet alle disse Forhold, og en Lov, der har været underkastet en saadan Prøvelse, som den høitærede Kultusminister ogsaa fandt fornøden for at den i Grundloven bebudede Lov skulde gives. Grundloven giver ingen Anledning til, at der skulde udkomme et saadant Brudstykke, som forudsætter en vis Maade at fortolke Grundloven paa med Hensyn til Religionsfriheden, og som turde i sig selv være vanskelig at retfærdiggjøre og yderst betænkelig. Jeg troer at de Vanskeligheder, som den høitærede Kultusminister fandt med Hensyn de blandede Egtestaber, som der maatte opstaae, inden en saadan Lov kan gives, lade sig løse paa en anden Maade, der, om den end kan medføre nogen Ubequemmelighed, dog ikke var saa faretruende for det borgerlige Samsfund, som den Lov her foreligger. Det vilde virkelig være

høist beklageligt, om den ovennævnte Ungdom istedetfor at faae den religiøse Dannelse, som de dog faae ved den særlige specielle Underviisning, ved Confirmationsforberedelsen og Confirmationen, skulde lade sig nøie med, at de en Dag mødte i Skolen, og gjorde Rede for Skolebestyrelsen, den enkelte Skolekommissions Medlemmer. Det maatte være visse Grundsatninger af den naturlige Religion, som man lod sig nøie med, men deres Sammenhæng og Indflydelse paa Sindet overhovedet havde man ingen Garanti for. Det er vel sagt af en anden Taler, at man heller ingen Garanti har for, at de religiøse Forestillinger, som indskræmpes ved den religiøse Underviisning i Folkekirken virkelig have grebet deres Sind, som stedes til Confirmation, det er ganske vist, man har ikke den yderste Vished derfor, det er høist beklageligt, at Vished ikke kan have, men Staten har anvendt Omhu paa at skaffe den, og man kan ikke nægte, at den religiøse Underviisning i Skolen og Confirmationsunderviisningen har noget Gripende, som virker mere eller mindre paa de Allerflestes Gemyt. Confirmationens anordning af 13de Juni 1736 vidner om en sær Omhu for at føre Religionens Sandheder ind i Gemytterne, og det vil den reifindige Præst altid sørge for, men nu vil dette for Fremtiden bortfalde, ikke blot for dem, der virkelig bekjende sig til et andet religiøst Samsfund, men for dem, der finde for Godt at sige: „Nu gaaer jeg ud af Kirken“, hvorved han ikke paadrager sig nogen Ulempe og saa bliver han fri for at drage Omhu for Børnens religiøse Underviisning. Naar man siger: det Modsatte vilde være, at man skulde forpligte dem, der ikke bekjendte sig til noget af de anerkjendte Samsfund, at søge Underviisning for Børnene ogsaa hvad Religionen angaaer i de offentlige indrettede Skoler, veed jeg ikke, hvorledes man kommer til denne Paastand, thi kan man skaffe Underviisning paa anden Maade, maa det ansees tilstrækkeligt, men der maa drages Omhu for at det virkelig bliver en nogenlunde grundig og paa lidelig Undersøgelse der anstilles derom, og det er noget, der vil blive en stor Opgave for dem, der skulle overveie den almindelige Lov, hvorved Kirkeforfatningen ordnes; men det er